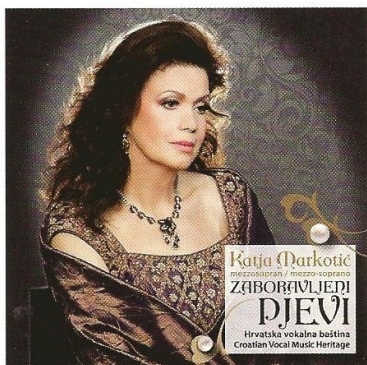

CD izlog Davora Schopfa

KATJA MARKOTIĆ, MEZZOSOPRAN

Zaboravljeni pjevi — hrvatska vokalna baština

(Cantus d.o.o.)

Nastavljajući sustavno njegovanje hrvatske umjetničke popijevke, mezzosopranistica Katja Markotić osmislila je nosač zvuka sa *zaboravljenim pjevima*. S koncertnih podija može se, i to rijetko, čuti tek manji dio naše vokalne baštine. Brojni su dijelovi, pa čak i cijeli opusi, pojedinih autora zaboravljeni. Zato već zastupljenost nekih skladateljskih imena na CD-u izaziva ushit. Jer, doista, tko od običnih slušatelja, a i od mnogih stručnjaka u područjima vokalne glazbe i muzikologije, poznaje solo popijevke Franje Krežme (1862.–1881.), Ivana Padovca (1800.–1873.), Vjekoslava Rosenberga Ružića (1870.–1954.), Albe Vidakovića (1914.–1964.) i Josipa Vrhovskoga (1902.–1983.)? A one su, uz nešto zastupljenije solo pjesme Vatroslava Lisinskog (1819.–1854.) i Ferde Wiesnera Livadića (1799.–1879.), na pjevačkim recitalima i u radijskim programima upravo ključna supstanca melodioznosti, ljupkosti i, često, neke naivne ljepote u najboljem smislu te riječi.

Vrijedi istaći citat iz briljantnog komentara izdanja koji piše muzikologinja dr. sc. Koraljka Kos — *Lisinski otkriva nove mogućnosti vokalne lirike i uzdiže popijevku na razinu glazbene vrste koja je ravnoopravna ostalima; popijevke pretrano preminuloga Krežme zrače toplinom šumanovske lirike; Padovac je većinu svojih ljupkih strofnih popjevaka skladao uz pratnju gitare što svjedoči o njihovom mjestu u kućnome muziciranju; Livadićeve se popijevke odlikuju nadahnutom pjevnom melodijom; melodika Ružićevih pjesama je atraktivna i učinkovita na koncertnom podiju, a na području harmonije očita je razvojna linija prema sve većoj ekspresivnosti primjenom kromatike; Vidakovićeve pjesme svjedoče o kompozitorskoj bliskosti s narodnim glazbenim izričajem; a Vrhovskijeve obradbe međimurskih narodnih napjeva otkrivaju njihovu latentnu (često modalnu) harmoniju i maštovito variraju glasovirsku pratnju u pojedinim kiticama. Posebno je zanimljiva Lisinskijeva pjesma *An die Frühlingsswinde* (Proljetnim vjetrovima) koja mu je kasnije poslužila kao predložak za poznatu orkestralnu idilu *Večer*.*

Uvijek raspjevana i u pristupu radu entuzijastična, Katja Markotić oživjela je zaboravljene opuse (kod Lisinskog, Krežme, Padovca i Livadića uglavnom na njemačke tekstove) uz pomoć pijanista Tomislava Fačinija, Danijele Petrić i Ljubomira Gašparovića te gitarista Krešimira Bedeka. Omogućivši tim izdanjem najvažniju, prvu i neposrednu informaciju o njima, učinila je veliku uslugu hrvatskoj vokalnoj lirici.